

РЕШЕНИЕ

№ 10371

гр. София, 01.07.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 20 състав, в публично заседание на 24.04.2024 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Светлана Димитрова

при участието на секретаря Кристина Петрова, като разгледа дело номер **1713** по описа за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.145 и сл. от Административно процесуалния кодекс (АПК) във връзка с чл. 10а, ал. 4, вр. ал. 1 от Закона за чужденците в Република България (ЗЧРБ).

Образувано е по жалба на С. Н. Я., гражданин на Руската федерация, чрез адв. И. В. срещу Отказ за издаване на виза вид “D” (за дългосрочно пребиваване) от 19.01.2024 г., постановен от М. К., завеждащ консулската служба в Посолството на Република България в М., Руската федерация, по заявление рег.№ 23045732 от 19.10.2023 г.

Жалбоподателят оспорва административния акт като незаконосъобразен и постановен при нарушение на изискването за форма-чл.59, ал.2 АПК, при липса на мотиви. Посочва, че в акта не са изложени конкретни факти и обстоятелства, представляващи фактическото основание за издаването му. Обосновава наличие на правен интерес от обжалване на постановения отказ с оглед осъществяване на дейност търговско представителство, като се позовава на нарушение на разпоредби от Европейската конвенция за защита на правата на човека. Моли за отмяната му като незаконосъобразен. Претендира присъждане на разноски

В съдебно заседание, жалбоподателят редовно призован не се явява, представлява се от адв.М. Г., която поддържа жалбата на основанията, посочени в нея. Претендира присъждане на разноски по списък. /л.82/. Представя писмени бележки.

Ответникът—завеждащ консулска служба в посолството на Р.България в [населено място], Р. федерация, чрез процесуален представител юрк.З. оспорва жалбата Излага доводи за законосъобразност на оспорения отказ, Моли обжалването да бъде

отхвърлено. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

Съдът, след като обсъди доводите на страните и представените по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

Производството е образувано пред българското дипломатическо представителство в [населено място], Р. федерация/РФ/ въз основа на заявление, рег.№ 23045732 от 19.10.2023 г., подадено от С. Н. Я., гражданин на Руската федерация, [дата на раждане] в [населено място], с паспорт №[ЕИК], издаден на 19.04.2022г. от М. 77715 ,РФ и валиден до 19.04.2032г.

В заявлението е отбелязано, че апликантът кандидатства за издаване на виза тип "D", а целта на пътуването е бизнес. В заявлението е посочен адресът, на който ще пребивава апликантът: [населено място], ул. Т., №26, ет.2, ателие № 2.

Искането за издаване на виза за дългосрочно пребиваване е направено на основание чл.15, ал.1 ЗЧРБ, вр. чл.24, ал.1, т.6 от ЗЧРБ – регистрирано в БТПП търговско представителство на чуждестранно търговско дружество с ограничена отговорност - „ТД СТАМЕТ“. Към заявлението жалбоподателят е представил пред административния орган следните документи: Решение за вписване в единния търговски регистър на БТПП № 207065/03.08.2022г./л.39/ и сертификат от БТПП с № 3845/16.10.2023 г. /л.38/ на вписване на търговско представителство на ДОО"Т. Дом СТАМЕТ“, с Булстат[ЕИК] и вписан адрес на търговското представителство -град Б. ,ул. Н. ,10ет.2ап.2, като на 20.11.2023г. е вписан нов адрес на представителството - [населено място], ул. Т., №26 ;данни за представляващите го лица, единия от които е жалбоподателят ; доказателства, че оспорващия е собственик на два недвижими имота в [населено място]; доказателства за липсата на данъчни задължения ; доказателства за две открити сметки, в евро и лева в „Токуда банк“ АД с титуляр оспорващия, по които наличността към 16.10.2023г. е 4 012л.12 евро и съответно 5 343.56 лв; застраховка; справка от ГУ на МВР на РФ , че лицето към датата на издаване на справката се счита за неосъждано и срещу него не се води наказателно дело и др.

След проведена съгласувателна процедура с ДА "Национална сигурност" заявлението на молителят е било разгледано от ДАНС, по реда на инструкция №КОВ-04-02-351/15.08.2013 г. за условията и реда за съгласуване с ТД НС"Б.." Предоставено е становище от директора ТД"НС" Б..", в което е изразено положително становище тъй като в националната визова информационна система за апликанта няма данни ,че представлява заплахата за националната сигурност.

След проведена съгласувателна процедура по исканата виза по реда на инструкция №КОВ-04-02-351/15.08.2013 г. началник сектор "Миграция" при ОДМВР-Б. е дал отрицателно становище, на основание чл.10,ал.1,т.17 ЗЧВР като е посочил че апликанта има отказана виза Д като представител на ТП Е., с основна дейност търговия с медицински стоки. След отказа е вписан в настоящото представителство ТП Т. дом СТАМЕТ с основна дейност производство на метални конструкции и части от тях. Заявено е становище, че се касае за фиктивно вписване като представител на метални конструкции с цел получаване на виза за пребиваване предвид новопридобит недвижим имот през м. 08.2023г. От приложеният с преписката отказ за издаване на виза Д на жалбоподателя от 17.08.2023г. /л.13/по подадено от същия заявление на 26.05.2023г.се установява, че визата е отказана на основание чл.10,ал.1 т.17 и т.24 ЗЧРБ.

Със стандартен формуляр за уведомление и обосновка на отказ за издаване на виза, анулиране, или отмяна на виза, приложение № 7 към чл. 34, ал. 1 от Н., от

посолството на Р. България в М.,РФ, подписано от завеждащ консулска служба М. К., с адресат оспорващият Я. С., същият е уведомен, че издаването на виза е отказано с дата 19.01.2024г.

Посоченото в акта основание е чл. 10, ал. 1, т. 17 от ЗЧРБ -"жалбоподателят не е доказал достоверно целта и условията на заявеното пребиваване" Основателни съмнения за фиктивно представителство, с цел получаване на пребиваване в РБ. А. има отказ като представител на ТП Е.-търговия с медицински стоки. В сегашното представителство дейността е производство на метални конструкции.

В хода на съдебното производство се представиха и приеха по делото следните писмени доказателства, съгласно определение на съдът по реда на чл. 192 от ГПК: становище , рег. № УРИ 5382р-28/03,01,2024г. на Областна дирекция на МВР-Б. сектор "Миграция" и справка от ДАНС с писмо рег. № М-4829/29.02.2024 г.

При така установената фактическа обстановка съдът прави следните правни изводи: Жалбата е депозирана в деловодството на АССГ на 01.02.2024 г., в срок. Съгласно разпоредбата на чл. 10а, ал. 4 от ЗЧРБ, отказите за издаване на визи по чл. 9а, ал. 2, т. 4, не подлежат на обжалване по съдебен ред, освен когато лицето претендира засягане на основни права и свободи по Европейската конвенция за правата на човека. Видно от текста на жалбата до съда, жалбоподателят се е позовал на обстоятелства касаещи нарушаването му на права по ЕКЗПЧОС-чл. 8 т.1 и чл.1 от Допълнителния протокол към нея. Предвид изложеното настоящият състав приема, че жалбата, попада в предвиденото в закона изключение и същата е допустима.

Разгледана по същество жалбата е неоснователна.

Настоящият състав намира, че оспореният отказ за издаване на виза вид "Д" е издаден от компетентен административен орган. Съгласно разпоредбата на чл. 9г, ал. 1 ЗЧРБ и чл. 10, ал. 1 Н. визите се издават от дипломатическите и консулските представителства на Република България или от такива представителства на друга държава-членка на Европейския съюз, с която Република България има сключено споразумение за представителство за приемане на заявления за визи и за издаване на визи. В тази връзка по делото е представена Заповед № 95-00-254/03.10.2011 г., издадена от министъра на външните работи /л.48/, съгласно която на ръководителите на дипломатическите и консулските представителства е възложено да определят с писмена заповед консулски длъжностни лица, които могат вземат решение за отказ за издаване на виза. Съгласно възможността за делегиране на правомощия, уредена в чл. 9г, ал. 1 ЗЧРБ и чл. 34, ал. 1 Н., със Заповед № 71 от 31.10.2022г. Ав-02-15/04.09.2023 г. /л.49/, издадена от посланика на Република България в М., с която М. Н. К. ,завеждащ „КС“ е определен за консулско длъжностно лице което има право да съставя, подписва и връчва на заинтересованите лица формулярите по Приложение № 7 към чл.34,ал.1 и по Приложение 8 към чл.34 ал.2 от Н..

В случая е била спазена предвидената в чл. 30, ал. 1 и, ал. 2 от Наредбата процедура, според която искането за издаване на виза за дългосрочно пребиваване по чл. 15, ал. 1 ЗЧРБ се изпраща чрез дирекция "К. отношения" в службите за административен контрол на чужденците в Република България. Консулските длъжностни лица издават или отказват издаването на виза за дългосрочно пребиваване след разрешение от дирекция "К. отношения" въз основа на съвместно мотивирано становище на службите за административен контрол на чужденците в Република България и Държавна агенция "Национална сигурност" освен в случаите по чл. 35, ал. 2. Съгласуването е извършено по реда, определени в инструкцията на министъра на

външните работи, министъра на вътрешните работи и председателя на Държавна агенция "Национална сигурност". Съгласно чл. 34, ал. 1 от Наредбата не се издава виза на чужденец, когато е налице едно от основанията, посочени в чл. 10 от Закона за чужденците . в Република България. За отказа се съставя формуляр в два екземпляра по образец съгласно приложение № 7, който се подписва от ръководителя на дипломатическото или консулското представителство или от упълномощено от него длъжностно лице, а в случай на издаване на виза на границата - от ръководителя на органа по чл. 10, ал. 2 или от упълномощено от него длъжностно лице. Във формуляра се вписват мотивите, като се посочва основанието за отказа, без да се вписват съображения, засягащи интересите на националната сигурност и се удостоверява датата на връчване на заинтересуваното лице. Първият екземпляр се връчва или изпраща на кандидата, а вторият се прилага към заявлението за издаване на виза и придружаващите го документи.

Относно изложените оплаквания в жалбата, че акта е немотивиран и не може да се осъществи съдебен контрол настоящият състав не ги споделя поради следното.

Към момента на издаване на обжалваният административен акт в настоящото производство, Република България прилага Общата визова политика на Европейския съюз при условията на Договора за присъединяване от 1 януари 2007 г. Съгласно чл. 4 от Акта относно условията за присъединяване на Р. България и Румъния, разпоредбите на достиженията на правото на Шенген, посочени в Приложение II към Акта, са задължителни и се прилагат в Р. България от датата на присъединяване (1.01.2007 г.). След приемането на Решение (ЕС) 2018/934 на Съвета от 25 юни 2018 година относно привеждането в действие на оставащите разпоредби от достиженията на правото от Шенген, свързани с Ш. информационна система, в Република България и в Румъния, обнародвано Обн. Л ОВ. бр. 165 от 2 юли 2018 г., към изискванията за форма и съдържание, както и основанията за отказ, са приложими само основания, предвидени във Визовия кодекс - понастоящем Регламент (ЕО) № 810/2009 за създаване на Визов кодекс на Общността (Визов кодекс), последно изменен с Регламент (ЕС) 2019/1155.

С Решение на СЕС (голям състав) от 24 ноември 2020 г. по съединени дела С-225/19 и С-226/19 R.N.N.S (225/19) и К. А. (С-226/19), запитващата юрисдикция е поставила въпроса за обхвата на мотивите, които трябва да съдържа окончателно решение за отказ да се издаде виза на основание член 32, параграф 1 от Визовия кодекс (т. 34). Съдът е посочил, че: "въведената с Визовия кодекс система предполага хармонизация на условията за издаване на единни визи, изключва различията между държавите-членки, органите на държавите членки могат да откажат издаването на виза само на основанията, предвидени в кодекса. При разглеждането на заявленията за издаване на виза компетентните национални органи разполагат с широка свобода на преценка, що се отнася до условията за прилагане на предвидените във Визовия кодекс основания за отказ и до оценката на релевантните факти.

В тази връзка неоснователни са възраженията в жалбата за допуснати съществени процесуални нарушения по издаване на акта и неговата форма т.к. същият покрива изцяло критерии посочени по-горе в решението на СЕС и дава възможност на апликанта да се запознае със мотивите по издаването му. В случая отказът е постановен в писмена форма, подписан е от издателя си и съдържа изложени фактически и правни основания за издаването му, поради което съдът приема, че е надлежно мотивиран. Спазени са изискванията на чл. 59, ал. 2, т. 4 от АПК относно

формата му, тъй като вписаните в отказа основания, обективират ясно волята на административния орган, позволяват да бъде упражнено правото на защита на жалбоподателя, както и да бъде осъществен съдебен контрол за законосъобразност на административния акт. Съгласно ТР № 16/1975 г. на ОСГК на ВС на РБ е допустимо мотивите към акта да се съдържат в друг документ, съставен с оглед предстоящото му издаване. В настоящия случай са приложени становища от ДА"НС"-П. и Дирекция "Миграция" МВР. Тези документи и установените с тях правнорелевантни обстоятелства са приобщени към акта и не е било необходимо тези факти да се приповтарят и като мотиви на издаденият отказ. Съдът приема, че в своята съвкупност те изчерпват фактическите основания, мотивирали административния орган да вземе решението си за отказ за издаване на виза "Д" на жалбоподателя, като се явяват съответни и на цитираните в акта правни основания.

Актът съответства на материалния закон и неговата цел по следните съображения: В разпоредбата на чл. 10, ал. 1 ЗЧРБ са регламентирани фактически основания, при наличие на които компетентните органи са овластени да откажат издаване на виза или влизане в страната на чужденец. В оспорения отказ ответникът е визирал т. 17 от чл. 10, ал.1 на ЗЧРБ. „отказва издаване на виза или влизане в страната на чужденец, когато не докаже целта и условията на планирания престой“. Следователно издаването на благоприятен за молителя акт е обусловен от кумулативната даденост на фактически основания - да бъдат установени от една страна целта на планирания престой, а от друга - условията за него. В случая безспорно е налице регистрацията на търговско представителство на „ТД СТАМЕТ“ в Р.България с вписан на 20.11.2023г. /след подаване на заявлението за виза Д/актуален адрес на ТП в [населено място], [улица] на собствения недвижим имот-ателие на заявителя, който е един от тримата вписани като търговски представители в регистъра на БТПП. Установи се и че оспорваният на 02.08.2023г. е закупил недвижимият имот с административен адрес [населено място], [улица]. Не спорно и че на 26.05.2023г. жалбоподателят е подал заявление за издаване на виза „Д“ като търговски представител на друго чуждестранно дружество „ТП Е.“, по което на 17.08.2023г. от ответника е постановен отказ на основание чл.17, ал.1, т.17 и т.24 от ЗЧРБ. Ответникът е мотивирал отказа си и е посочил, че са възникнали основателни съмнения за фиктивно представителство, цел получаване на пребиваване в РБ.

Декларираното ТП само по себе си не представлява обективно реализиран проект, зад който стои реално намерение на кандидатстващия за виза да изпълнява дейности в РБ. Чуждестранно лице може да регистрира търговски представител в България, при условие, че има право да извършва търговска дейност съгласно националното законодателство на държавата, в която е установено. Търговското представителство на чуждестранно лице не е юридическо лице. Търговският представител и представителството не могат да извършват стопанска дейност от свое име. Сделките, които се сключват с неговото посредничество, са от името на чуждестранното лице - принципал. Когато тези сделки са сключени с местни лица за нуждите на търговското представителство, те се осъществяват по реда за извършване на сделки между местни лица (съгласно чл. 24, ал. 2 и 3 от Закона за насърчаване на инвестициите).

С оглед така очертаната правна рамка и изложените доводи в жалбата на С. Я., че с издаденият административен акт органа е нарушил чл. 8 т.1 ЕКПЧОС и чл.1 от Допълнителния протокол към нея, като е ограничил правото му на собственост/ ползването за жилище на собствените му недвижими имоти в [населено място]/ като

физическо лице, което може да се приеме с оглед изложеното в жалбата/,настоящият състав следва да посочи следното:“ТД СТАМЕТ “е със седалище и регистрация [населено място] ,Р. Федерация, като е регистрирано търговско представителство на ТД в БТПП с №207065/03.08.2022г. Решението на БТПП за регистрация на търговско представителство е с конститутивно действие.Търговското представителство на чуждестранно лице е неюридическо лице без право на стопанска дейност т.е. неоснователно се обосновава правото на собственост на жалбоподателя върху собствените му недвижими имоти ,доколкото той не е част от управлението на търговското дружество,нито е заявил регистрация по смисъла на чл.11 от Конвенцията пред българските власти.В случая не е налице каквото и да е нарушение на правото на собственост на което и да е лице, и също не е налице намеса на държавните власти в упражняването на правото на жалбоподателя да ползва жилището си, съгласно чл.8, ал.1 от ЕКЗПЧ. В тази връзка неоснователен се явява доводът на жалбоподателят,че не е спазен залегналия в чл. 6 от АПК – принцип на съразмерност при упражняване на правомощията на административния орган. С процесният отказ не се засягат права и законни интереси в по-голяма степен от най-необходимото за целта, за която актът се издава. По изложените съображения настоящият състав намира оспорения акт за законосъобразен.

Жалбата е неоснователна и следва да бъде отхвърлена.

С оглед изхода на спора и по аргумент от противното на чл. 143, ал. 1 АПК на оспорвания не се дължат разноски, като при отхвърляне на претенцията за разноски, съобразно константната практика на ВКС, не се постановява нарочен диспозитив.

При този изход на делото въз основа направеното искане и чл. 143, ал. 3 АПК на ответника следва да се присъди юрисконсултско възнаграждение в размер на 100 лв., определено съобразно чл. 24 от Наредбата за заплащане на правната помощ.

Така мотивиран , на основание чл. 172, ал. 2 от АПК, съдът

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на С. Н. Я., гражданин на Руската федерация, [дата на раждане] , против отказ за издаване на виза за дългосрочно пребиваване вид" D", издаден на 19.01.2024 г. от завеждащ консулската служба в Посолството на Република България в [населено място] ,Р. Федерация .

ОСЪЖДА С. Н. Я., гражданин на Руската федерация, [дата на раждане] , с паспорт №[ЕИК], издаден на 19.04.2022г. от М. 77715 ,Р. Федерация и валиден до 19.04.2032г. да заплати на Министерството на външните работи юрисконсултско възнаграждение в размер на 100 (сто) лева.

Решението може да бъде обжалвано пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от съобщаването.